

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

राम्रो घडेरी बिज्रीमा

तिलोत्तमा-१ शंकरनगर प्यारामाउण्ट स्कूलको पूर्वपट्टी उत्तरतर्फ २० फिट र पूर्वतर्फ २२ फिटको बाटोमा मोहडा पर्ने एक कट्टा जग्गा खरिद गर्न चाहनेले तुरुन्तै सम्पर्क गर्नुहोला ।

सम्पर्क नम्बर: ९८०१८२७९५०

वर्ष ३८ | अंक १२१ | बुटवल | २०८३ बैशाख १८ गते, शुक्रबार

नेपाल संवत्

११४६ | Friday May 01, 2026

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

रोल्पामा जीप दुर्घटना हुँदा २० को मृत्यु

रोल्पा । रोल्पाको थवाडीस्थित जलजलामा जीप दुर्घटना हुँदा २० जनाको मृत्यु भएको छ ।

थवाङ गाउँपालिका-१ जलजलामा रूकुमपूर्वबाट जलजलातर्फ जाँदै गरेको जीप भिरबाट करिब ८ सय मिटर तल खसेर दुर्घटना भएको हो ।

प्रहरीले शुक्रबार साँभसम्म २० जनाको मृत्यु भएको र उद्धार कार्य जारी रहेको जनाएको छ ।

लु १ ज ४१६७ नम्बरको बोलेरो जीप दुर्घटनामा परेको हो । जलजलामा बैशाख पूर्णिमाको अवसरमा लाम्ने मेलामा सहभागी हुनका लागि यात्रु बोकेको जीप दुर्घटना भएको हो ।

सहकारीसम्बन्धी अध्यादेश जारी

बुटवल । राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले सहकारीसम्बन्धी अध्यादेश जारी गरेका हुन् ।

सरकारले गरेको सिफारिसको आधारमा राष्ट्रपति पौडेलले सहकारीसम्बन्धी अध्यादेश जारी गरेको राष्ट्रपति कार्यालयका प्रवक्ता रितेशकुमार शास्त्र्यले जनाएका छन् ।

संविधानको धारा ११४ को उपधारा १ बमोजिम सहकारी (पहिलो संशोधन) अध्यादेश, २०८३ जारी गरिएको राष्ट्रपति कार्यालयले जनाएको छ ।

संवैधानिक परिषद्, केही नेपाल ऐन, स्वास्थ्य विज्ञान प्रतिष्ठान, विश्वविद्यालय र सार्वजनिक पदाधिकारी पदमुक्तिसम्बन्धी अध्यादेश पनि राष्ट्रपतिमक्ष पठाइएको थियो ।

अन्य अध्यादेशहरूमाथि राष्ट्रपति पौडेलले संविधानविद्हरूसँग परामर्श लिंदैछन् ।

त्रिवि पदाधिकारीले दिए राजीनामा

बुटवल । त्रिविका पदाधिकारीहरूले कर्मचारीमार्फत् राजीनामा प्रधानमन्त्री कार्यालयमा पठाएका छन् । कुलपति एवं प्रधानमन्त्रीको निजी सचिव प्रदिप परियारको ह्वाट्सएपमा पनि पठाइएको छ ।

‘राजीनामा दिएका छौं । पत्र प्रधानमन्त्री कार्यालयमा पठाएका छौं ।’-शिक्षाध्यक्ष प्राडा खड्ग केसीले भने ।

त्रिविका उपकुलपति प्राडा दिपक अर्याल, शिक्षाध्यक्ष प्राडा खड्ग केसी र रजिस्ट्रार प्राडा केदारप्रसाद रिजालले राजीनामा दिएका हुन् ।

नयाँ सरकारलाई काम गर्न सहजताको लागि मार्गप्रशस्त गरिएको तर्क उनीहरूले गरेका छन् ।

उपकुलपति अर्याल केपी ओली प्रधानमन्त्री भएको बेला नियुक्त भएका थिए । प्राडा केशरजंग बरालले उपकुलपतिबाट राजीना दिएपछि अर्याल गत २०८२ असार २५ मा उपकुलपति बनेका थिए ।

शिक्षाध्यक्ष केसी र रजिस्ट्रार रिजाल पुष्कमल दाहाल प्रचण्ड प्रधानमन्त्री भएको बेला नियुक्त भएका थिए । तत्कालीन उपकुलपति बरालको सिफारिसमा रिजाल र केसीलाई २०८० चैत ३० मा तत्कालीन प्रधानमन्त्री प्रचण्डले नियुक्त गरेका थिए । त्रिवि पदाधिकारीको कार्यकाल ४ वर्षको हो ।

तर दुई तिहाइ नजिकको मत ल्याएको रास्वपाले राजनीतिक नियुक्ति लिएकालाई मार्गप्रशस्त गर्न भनेको थियो । सरकारले अध्यादेश नै ल्याउन लागेपछि राजीनामा दिने निर्णमा त्रिवि पदाधिकारी पुगेका हुन् ।

१४ बैशाखमा बसेको मन्त्रिपरिषद्को बैठकले राष्ट्रपति पौडेललाई अध्यादेश सिफारिस गरेको हो । हाल अध्यादेश राष्ट्रपतिले अध्ययन गरिरहेका छन् ।

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

सरकारले विना विकल्प सुकुम्वासी र अव्यवस्थित बसोवासीको उठिबास लगाउन थालेको भन्दै सुकुम्वासीहरू आन्दोलित हुन थालेका छन् ।

अखिल नेपाल सुकुम्वासी संघले आन्दोलनको घोषणा गरेको छ । बिहीबार काठमाडौँमा पत्रकार सम्मेलन गर्दै संघले विभिन्न सुकुम्वासी बस्तीहरूमा डोजर लगाएर राज्य आतंक फैलाइएको भन्दै विना विकल्प उठिबास लगाउने कार्य बन्द गर्नुपर्ने मागसहित आन्दोलनको घोषणा गरेको हो ।

पहिलो चरणमा भूमिहीन दलित, सुकुम्वासी र अव्यवस्थित बसोवासीलाई गरेका वाचा स्मरण गर्न र जबरजस्ती उठिबास रोक्नका लागि सरोकारवाला सबैलाई आग्रह गरिने संघले जनाएको छ ।

त्यस्तै आन्दोलनको दोश्रो चरणमा मेची-महाकाली राजमार्ग चक्काजाम गर्ने, जनताको हितमा काम नगर्ने प्रधानमन्त्रीलाई फिर्ता बोलाउन देशव्यापी हस्ताक्षर संकलन अभियान सुरु गर्ने संघले जानकारी दिएको छ ।

संघका अध्यक्ष अमर परियारले जबरजस्ती नागरिकलाई उठिबास लगाउने कार्य भएकाले आन्दोलनको घोषणा गर्नुपरेको बताए ।

शान्तिपूर्ण आन्दोलनबाट आफूहरूको माग सुनुवाइ नभए मेची-महाकाली राजमार्ग र सुकुम्वासी केन्द्रित क्षेत्र संघर्षसहित देशव्यापी अनिश्चितकालीन आम हडताल गर्ने चेतावनी संघले जनाएको छ ।

यस्तै जैनजी अलाइन्स मुभमेन्टले बिहीबार माइतीघरमा प्रदर्शन गरेको छ । सुकुम्वासी बस्ती हटाएको विरोधमा प्रधानमन्त्री बालेन शाह र सरकारको विरोधमा प्रदर्शन गरिएको हो ।

सर्वोच्च अदालत अगाडि प्रदर्शन गर्न पुगेको मुभमेन्टको ठोलीलाई प्रहरीले रोकेपछि माइतीघरमा प्रदर्शन गरेको हुन् ।

मानवअधिकारको संरक्षण गर, मलाई थाहा दे सरकार, लोकतन्त्रमाथि डोजर स्वीकार्य छैन, तीन दिनको बिदा सुकुम्वासी अलिबिदा, जनता सडकमा, न्यायाधीश छुट्टिमा, बस्ती उद्दने झ्याप झ्याप, न्यायाधीश चुपचापजस्ता नारा लेखिएका प्लेकार्ड बोकेर युवाहरु प्रदर्शनमा उत्रिएका थिए ।

यस्तै बुटवल उप-महानगरपालिका-१७ अन्तर्गत मोतीपुर क्षेत्रमा लामो समयदेखि बसोबास गर्दै आएका स्थानीय बासिन्दाले बस्ती नहटाउन माग गरेका छन् । स्थानीयले प्रमुख जिल्ला अधिकारी माधवप्रसाद पोखरेल, बुटवल औद्योगिक क्षेत्र व्यवस्थापन कार्यालयका प्रमुख दीपक आचार्य र बुटवल उप-महानगर प्रमुख खेलराज पाण्डेलाई ज्ञापनपत्र बुझाउँदै बस्ती नहटाउन माग गरेका हुन् । यसअघि औद्योगिक क्षेत्र व्यवस्थापनले स्थानीय बासिन्दसँग स्थानीयलाई विस्थापित नगर्ने र बसोबास नभएको खाली स्थानमा मात्रै औद्योगिक क्षेत्र स्थापना गर्ने सम्झौता भएको थियो । स्थानीय गीता पाण्डेले आफूहरू २०५७ सालदेखि उक्त क्षेत्रमा बसोबास गर्दै आएको बताइन् । आफूहरू कानुनी रूपमा बसोबास गर्दै आएको दाबी गर्दै सरकारी जग्गा अतिक्रमण गरेको आरोप अस्वीकार गरिन् । २०७०/०७२ सालतिर आफूहरूलाई जानकारी नदिएँ करिब ८१३ बिगाहा जग्गा औद्योगिक क्षेत्रका नाममा सारिएको उनको दाबी छ । त्यसयता विभिन्न सरकारलाई समस्या अगावत गराउँदै आएको र जग्गा फिर्ताको आश्वासन समेत पाएको उनीहरूको भनाइ छ ।

सरकारसँग विपक्षी दलको माग :

सुपथ मूल्य पसल खोल, मल देऊ

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

विपक्षी दलहरूले महँगो बढेको भन्दै सुपथ मूल्य पसल सञ्चालन गर्न सरकारसँग माग गरेका छन् । बिहीबार नेकपा एमाले राष्ट्रियसभा संसदीय दलको नेता प्रेमप्रसाद ढंगालको अध्यक्षतामा बसेको विपक्षी दलको बैठकले महँगो नियन्त्रण गर्न माग गरेको हो ।

‘दैनिक उपभोग्य वस्तुहरु दाल, चामल, तरकारी, फलफूल, मरमसला, तेलसमेत भान्सामा प्रयोग हुने अन्य खाद्य सामग्रीहरूको चरम मूल्य वृद्धि भएको छ । महँगिले आकाश छोएको छ,’ बैठकको निर्णयमा भनिएको छ-‘त्यसैले तत्काल महँगो र कालाबजारी नियन्त्रण गरी गरिब, मजदुर, किसान र सिमान्तकृत समुदायका लागि सार्वजनिक वितरण प्रणाली स्थापना गरी सुपथमूल्यका पसलहरु संचालन गर्न माग गर्दछौं ।’

बैठकमा एमालेका ढंगालसहित काग्रेस संसदीय दलको प्रमुख सचेतक वासना थापा, नेकपाका प्रमुख सचेतक युवराज दुलाललागायत सहभागी थिए ।

विपक्षी तीन दलले वर्षाअघि नै रासायनिक मलको चँजोपँजो मिलाउन सरकारसँग माग गरेका छन् ।

बैठकले अमेरिका-इरान द्वन्द्वका

कारण थप अभाव हुने अवस्था रहेको भन्दै सरकार त्यसतर्फ गम्भीर हुनुपर्ने निष्कर्ष निकालेको हो ।

‘प्रत्येक वर्ष अभाव हुने रासायनिक मल यस वर्ष अमेरिका - इजरायल र इरानबीच भैरहेको युद्धका कारण थप अभाव हुने अवस्था सिर्जना भएको छ,’ निर्णयमा भनिएको छ-‘त्यसैले यो अवस्थाले सरकार गम्भीर भई वर्षे सिजनका लागि आवश्यक पर्ने रासायनिक मलको चँजोपँजो समयमै मिलाउन माग गर्दछौं ।’

बजेट तयारीबारे बेवास्तामा आपत्ति
विपक्षी तीन दलले सरकारले यतिबेला नीति तथा कार्यक्रम र बजेटको तयारी गरिरहेँदा विपक्षी दललाई बेवास्ता गरेको भन्दै आपत्ति जनाएका छन् ।

संयुक्त बैठकले सरकारले बेवास्ता गरेकोमा ध्यानाकर्षण भएको बताएको हो ।

‘यतिबेला नीति तथा कार्यक्रम र बजेट तयारीको कार्य चलिरहेको छ । तर तयारीको यो प्रक्रियामा विपक्ष दलहरूलाई पुरै बेवास्ता गरिएको छ,’ बैठकको निर्णयमा भनिएको छ-‘त्यसैले नीति तथा कार्यक्रम र बजेट तयारीमा सम्बद्ध सबै पक्षका आवाज मुखरित हुने गरी पारदर्शी र लोकतान्त्रिक तरिका अवलम्बन गर्न जोडदार माग गर्दछौं ।’

सय रुपैयाँ बढीमा भन्सार अव्यवहारिक : गगन

बुटवल । नेपाली काग्रेसका सभापति गगनकुमार थापाले एक सय रुपैयाँभन्दा बढीको सामानमा भन्सार बुझाउनुपर्ने सरकारको निर्णय अव्यवहारिक भएको बताएका छन् । चुनावी क्षेत्र सर्लाही पुगेर फर्किएको बताउँदै उनले सरकारको नयाँ निर्णयले जनतालाई थप समस्या भएको बताएका हुन् ।

कागजमा सीमित रहेको, तर हालै सघीय सरकारले कडाइका साथ लागू गर्न खोजेको ‘१०० रुपैयाँभन्दा बढीको सामानमा भन्सार बुझाउनुपर्ने’ अव्यवहारिक आदेशले सीमा क्षेत्रका नागरिकको दैनिकी कति कष्टकर बनाएको छ भन्ने कुरा

» बाँकी ३ पेजमा

तर पछिल्लो समय कुनै पूर्व सूचना बिना बस्ती खाली गराउने तथा संरचना भत्काउने तयारी भइरहेको भन्दै स्थानीयहरू त्रसित बनेको स्थानीय गोमा पाण्डेले बताइन् । ‘वास्तविक अवस्था नबुझी एकतर्फी निर्णय गर्दै बस्ती हटाउने प्रयास गरिएको छ, जुन अन्यायपूर्ण र अमानवीय छ ।’-ज्ञापनपत्रमा उल्लेख छ । यस विषयमा बुटवल उप-महानगरपालिकाका मेयर खेलराज पाण्डेयले मोतीपुर औद्योगिक क्षेत्र रानीगञ्जको बस्तीलाई पूर्णरूपमा विस्थापित गर्नेभन्दा व्यवस्थित गर्ने पक्षमा नगरपालिका रहेको स्पष्ट पारे । उनका अनुसार औद्योगिक क्षेत्र निर्माणसँगै स्थानीय बासिन्दाको बसोबाससम्बन्धी अधिकारको मागलाई पनि सम्बोधन गर्ने गरी पहिले नै सहमति भएको उनले बताए । औद्योगिक क्षेत्र व्यवस्थापन लिमिटेडले सोही सहमति कार्यान्वयन गर्नुपर्ने उनको भनाइ छ ।

यस्तै जनकपुरमा बालेन शाह सरकारविरुद्ध प्रदर्शन भएको छ । गुठीको जग्गामा घर बनाएर बसोबास गरिरहेका स्थानीयहरूले बालेन सरकारले डोजर आतंक बढाएको भन्दै उनको राजीनामा समेत मागेका हुन् ।

बालेन सरकारविरुद्ध उनीहरूले जनकपुरका विभिन्न भागमा प्रदर्शन गरेका हुन् । उनीहरूले आफू बसोबास गरिरहेको जग्गाको लालपुर्जा उपलब्ध गराउनुपर्ने माग गरेका छन् ।

बालेन नेतृत्वको सरकारले जनकपुरको गुठीमा अतिक्रमित गरी बनाइएका घर टहराहरू भत्काउने हल्ला चलेपछि गुठी-कुटी भूमिहीन घरजग्गा व्यवस्थापन संघर्ष समितिको ब्यानर बोकेर उनीहरू सडकमा उत्रेका हुन् ।

जनकपुरधाममा गुठीको करिब १० बिघा जग्गा अतिक्रमणमा परेको २०६२ सालमा गठन भएको भोजराज घिमिरे नेतृत्वको कार्यदलको प्रतिवेदनमा उल्लेख छ । उनीहरूले सुकुम्वासीलाई व्यवस्थापन नागरिकन डोजर आतंक नमच्चाउन सरकारसँग माग समेत गरेका छन् ।

यसअघि दाङमा पनि सुकुम्वासीहरूले सरकारविरुद्ध नाराबाजी र प्रदर्शन गरेका थिए ।

७७ वटै सीडीओ कार्यालयलाई सर्कुलर सरकारले देशभरका अतिक्रमित जग्गामा बनेका संरचना हटाउन ७७ वटै जिल्ला प्रशासन कार्यालयहरूमा सर्कुलर जारी गरेको छ ।

गृह मन्त्रालयले देशभरका प्रमुख जिल्ला अधिकारीहरूलाई पत्र पठाउँदै सम्बन्धित निकायको सहयोग र समन्वयमा जिल्लामा रहेका अतिक्रमित सरकारी तथा सार्वजनिक जग्गाको पहिचान गरी उक्त जग्गाहरूमा रहेको अतिक्रमण हटाउने योजना सम्बन्धित निकायबाट माग गरी मन्त्रालयमा पठाउन पनि भनेको छ ।

यसअघि चैत २० मै गृहले पत्रमार्फत् परिपत्र गरिएको थियो । बुधबार सचिवस्तरीय निर्णय गर्दै अतिक्रमण हटाउने कार्यका लागि पुष्कषा प्रबन्धनलागतका आवश्यक सहजीकरण गर्न अनुरोध गरिएको छ ।

सरकारले अतिक्रमित संरचना हटाउने कार्यले तीव्रता दिइरहेको छ । शुक्रबारबाट काठमाडौँका सबै नदी किनारमा बनेका अतिक्रमित संरचना हटाइँदैछ ।

बिहीबार काठमाडौँका ती क्षेत्रमा माइकिङ भइरहेको छ ।

सम्पादकीय

ਲੁਮ੍ਬਿਨੀਲਾਇ
ਸਮ੍ਰਧਿਸੰਗ ਜੋਡਾ

शान्तिका अग्रदूत गौतमबुद्धको जन्मस्थल लुम्बिनी संसारभरका बौद्धमार्गीको मात्रै नभएर अहिंसा र शान्तिप्रेमीहरूको समेत आस्थाको केन्द्र हो। विश्व शान्तिका मुहान लुम्बिनीले संसार सामु हाम्रो शिर उचो भएको छ। लुम्बिनीकै कारण संसारभर नेपालको परिचय स्थापित भएको छ। लुम्बिनीको गरिमा र महत्त्वका धेरै विषयहरू छन्, जसले नेपालको परिचय र गौरव बढाएका छन्। लुम्बिनी हाम्रा लागि आर्थिक समृद्धिको आधार हो, तर किन हामी समृद्धिगँग जोड्न सकिरहेका छैनौं ?

लुम्बिनी गुरुयोजना सुरु भएको पाँच दशक भयो अझै गुरुयोजनाको काम पूरा हुन सकेको छैन । गुरुयोजनाको काम छिटो पूरा गर्न पछिल्ला वर्ष तत्परता देखिए पनि गुरुयोजना पूरा गर्नको लागि बजेट खर्च गर्न सक्ने क्षमताको विकास हुन सकेको छैन । लुम्बिनी विकास कोषको बजेट खर्च गर्न सक्ने क्षमता विकास बढाउन आवश्यक छ । पहिले बजेट भएन, काम भएन अहिले बजेट आउँछ खर्च गर्न सक्ने प्रशासनिक क्षमता विस्तार भएन ।

जापानी पुपतत्वविद् प्रो. केञ्जो टांगेले तयार गरेको गुरुयोजना पूरा गर्न जति आवश्यक छ । बृहतर लुम्बिनी क्षेत्रको विकासको अवधारणालाई कार्यान्वयन गर्न आवश्यक छ । अब लुम्बिनीलाई केन्द्रविन्दु मानेर रूपन्देही, नवलपरासी र कपिलवस्तुका बौद्ध स्थलको संरक्षण, पूर्वाधार विकास र प्रवर्द्धन एकीकृत ढांगेले गर्न आवश्यक छ । त्यसका लागि एशियाली विकास बैंकको ऋण सहयोगमा काम अघि बढाउने तयारी सरकारले गरेको छ ।

लुम्बिनीलाई प्रदूषणबाट मुक्त पार्न सर्वोच्च अदालतले भदौ १ गते लुम्बिनीबाट १५ किमी क्षेत्रभित्रका उद्योगहरूलाई अन्यत्र सार्न परमादेश जारी गरेको छ । अदालतले दुई वर्षभित्र यहाँका उद्योगलाई अन्यत्र सार्न निर्देशन दिएकाले प्रदूषणले यहाँका सम्पदास्थल जोखिमबाट जोगाउन बल पुगेको छ । पहिले यहाँ उद्योग स्थापना गर्न दिएर राज्यले गल्ती गर्‍यो । अब अदालतको आदेश कार्यान्वयनमा चुनौती छ । नवलपरासी र कपिलवस्तुका सांस्कृतिक सम्पदा आसपास पनि उद्योग खोल्न स्वीकृति नदिने वातावरण बनाउन आवश्यक छ । अहिलेदेखि नै यहाँ उद्योग खोल्न स्वीकृति नदिने हो भने राज्यलाई अनावश्यक बोझ र तनाव हुँदैन । र, उद्योगीको लगानी डुब्ने जोखिम पनि हुन । राज्यको सम्पदा संरक्षणमा दीर्घकालीन नीतिको अभावले समस्या भएको छ ।

लुम्बिनीलाई सँच्चै विकास गर्न हो भने केज्जो टागेको गुरक्षोजनालाई तलमाथि नागरी आँच बढाउन आवश्यक छ । विभिन्न विहारहरूले अनुमति विना बनाएका संरचनालाई भत्काउन आवश्यक छ । र, विगतमा मापदण्डविपरीत दिइएका अनुमतिलाई खारेज गर्न आवश्यक छ । विहार क्षेत्रलाई विदेशीहरूको प्रतिस्पर्धाको थलो होइन, आध्यात्मिक जागरणको थलोको रूपमा विकास गर्न प्रोत्साहन गर्नु उपयुक्त हुनेछ । सबैभन्दा महत्वपूर्ण विषय लुम्बिनीको विकासप्रति स्थानीय समुदायले अपनत्व लिनुपर्छ । अपनत्व लिने अवसर दिने काम लुम्बिनी विकास कोषले हो । समुदायले अपनत्व लिनका लागि स्थानीय सरकारलाई लुम्बिनीको विकासमा साभेदारको रूपमा सँगै हिँडाउनुपर्छ । लुम्बिनी विकास कोषप्रति स्थानीय नागरिकको असन्तुष्टि कुनै बेला बेग्लै रूपमा विष्फोट हुने जोखिमलाई ध्याल गर्नुपर्छ । मूलतः समुदायलाई सँगै हिँडाउन सक्दा मात्रै दीगो विकासको आशा गर्न सकिन्छ ।

लुम्बिनीमा पर्यटन प्रवर्द्धन गर्न भैरहवामा गौतमबुद्ध विमानस्थल तयार भयो, तर उडान हुन सकेको छैन । अहिले विभिन्न बौद्धमागी मुलुकबाट दैनिक ठूलो संख्यामा मागी पर्यटक आउनुपर्ने हो । तर अबौ लागानीको विमानस्थल सुनसान भै छ । अबौ लागानीको लुम्बिनी नजिकको विमानस्थलमा किन बौद्धमागी पर्यटक ल्याउन सकिएनन् ? के गर्दा ल्याउन सकिन्छ ? यसबारेमा योजना बनाएर कार्यन्वयन गर्न हिलाइ भयो ।

बुद्ध जयन्तीका अवसरमा लुम्बिनीलाई समृद्धिसँग जोड्न पहलकदमीबारे चिन्तन गरौं । बुद्ध जयन्तीको सबैमा शुभकामना !

गास-बास-क

गास-बास-कपास दे, नत्र सत्ता छोडि दे

सरकार बनेको हप्ता दिन नहुँदै यिनीहरूलाई रवि, बालेनले डोजर आतंकको उपहार दिँदैछन् । आखिर ताप्केको माछा भुँग्रोमा । कांग्रेस, एमाले र माओवादी छोडी दूल्दूला चोक्टा खान भनी गएका अर्थात् चोक्टा खान गएको बुढी भोलमा डुबी मरी भने जस्तै भएको छ ।

यो कुनै हौंसी मजाक खिसी टियुरी, जोक र घृणा, अपमान नभएर वास्तविकता हो। वर्गीय समाजमा हरेक कुरा वर्गीयतामा नै नागिन्छ। मुख्य बुध्नु पर्ने कुरा यही थियो र छ। वर्गीय रूपमा नेपालका यी सबै दलहरूको राजनीति आर्थिक, सांस्कृतिक सबै सामन्ती, दलाल र नोकसाही बुजुवा प्रकार नै छ। त्यसमा पनि एकै घण्टी पढी य सक्ना नेताहरूको राजनीतिक आर्थिक र सामाजिक सबै चरित्र दलाल पुँजीपति प्रकारको छ। यी सबैको चाल चरित्र, बसाई, उदाई संसार सबै दलाल चरित्रको छ। स्वयं रचना, बलानहरूको वास्तविक चरित्र यसभन्दा पहिले नै प्रष्ट भइसकेको थियो। रवि द्रु फटारा, बालेन सक्नी र सामन्ती रालेको तीन वर्षे संसद र सरकारी कार्यकर्ता त्यस्तै बालेको काठमाडौं महानगरपालिकाको मेयर हुँदाको परिचयिधि। रविजि हजारौं सहकारी पाँचठ्ठा किसान मुद्धाद्वारहरूको उठिबास र विचल्ली भने बालेनको हजारौं सुकुम्बासीहरूको उठिबास र विचल्ली पारेको यथार्थता जनाउहेर नै छ। तै पनि यो जेजु आन्दोलनपछि काँप्सँ एमाले र माओवादी आदि राजनीतिक दलहरूभक्तिको जनअसंतोष आक्रोश जानी बुझी फेरि यही घण्टी पढी र यसका नेताहरूभक्तिको यो राजनीतिक मोहकै कारण हो यो सब भएको हो। तर अहिले यी सबै सुकुम्बासी परिवारहरूको रूबासी छ। पउरी द्रु सुकुम्बासी आमाले विदेश गएको छोरालाई भन्दै गरेको भिडियो आवाज अहिले व्यापक भारत छ। 'घण्टीलाई भोट दिनु नभ म घर पनि आउने र घर खर्चको पैसा पनि घण्टीभन्दा भन्दै थिइस। तर अहिले हामीलाई त्यसले पत्रको न घाउको बनायो।' त्यसैले म फेरि पनि भन्नु किन रुझ्छु मंगले आफ्नै ढंगले। पटकपटक यसरी जनातारहलाई उठ्दै र दमन गर्दै गर्दा पनि जतामा चेरा नहुने अनि बल्ल अझै आएर घण्टी घण्टी, घण्टी नेता रवि बालेनलाई सराजुनको कुनै अर्थ छैन। आँची नै गरे बल्ल थात खेले भने जस्तै भएको छ, अहिले यो देशका लाखौं सुकुम्बासी र भूमिहीन किसान, मजदुरहल्लाई।

अहिले सबैलाई थाहा भइसक्यो घण्टी पार्टी र त्यसका नेता सबका सब सामान, दलाल र नोकरशाही बुझुवुहलका सन्तान हुन्नु हन्नु । कौडौं र अरबौं सम्पत्तिको मालिका । स्वयं एउटा सामान्य भयिकाको छोरा सुदन गुरून्को त्यति अथाहा सम्पत्ति कसरी आर्जन भयो ? त्यस्तै बालेन बालेन र अरु मन्त्रीहरूको सम्पत्तिको श्रोत के हो ? १९० तोला सुनको गोठमा पहिरण दिइने उनैहरूको पोई बालेन ताराको एक जमिनदार । यसबाट नै छलन्त हुन्छ कि यी सबको वर्गीय आधार के हो ? सामन्ती र दलाल बुझुवु इलिट वर्ग । अरु यस्ताबाट देशका दुःखी, गरिब, किसान, मजदुर र सुकुम्बासीहरूलाई के को दया, माया र न्याय ? त्यसैले यिनीहरूबाट जे हुनुपर्ने र गर्नुपर्ने थियो, अहिले त्यही भएको छ । यो कुनै नौलो र अपचरको कुरा नै भएन । बरु समयमै हाथीले यो बुझ्नु सकेनौं दुलो धोका र गद्दारी । भएन परचाताप यो बुझ्नु अर्को विकल्प नै भएनको बुझ्नु पर्नेछ, पहिले यी सबका सब नेपालका सुकुम्बासी जनताले भर्मान्छ, जस्ता गुरूका त्यस्तै चेला । अहिले यी घण्टी पार्टीका मुख्य नेता रिव र बालेनका असली चेला सुदन गुरू, दीपक शाह, विश्वराज पोखरेल, खगेन्द्र सुनार देशाभिष मात्रै होइन विश्वभरि नै चर्चामा छन् । मान्छे चर्चामा कि सुकुम्बाले आउँछ कि कुकुम्बाले । यी घण्टी पार्टीका धेरै जसो नेतहरू यसै कुकुम्बाले बढी चर्चामा आएका छन् । जस्तो रिव लामिछाने सहकारी रकम ठगी, अमेरिकी नागरिकाको अर्जन नकाली पासपोर्टको कारण बढी चर्चित बने भने बालेन शाह सिंहदरबारको दिवा-दिपन्तु भनेर सुकुम्बासी बस्ती हटाएर कवाडीहरूलाई विस्थापित गराएर काग्रेस, एमाले माओवादी साथै अमेरिका, भारत, चीन आदि सबैलाई घु हुन भनेर चर्चामा आएका छन् । ठीक माथि भन्ने जस्तै जस्ता गुरूका त्यस्तै चेला दीपक शाह आफ्नौ श्रीमतीलाई पहिले कमाउने सन्ध्याको हाकिम नियुक्ति गराएर, खगेन्द्र सुनार नेपालमा गाई काटेर खान पाउनुछोई अनि प्रहरी एम्पलीलाई चिस्को कारबाही गर्छ भनेर, त्यस्तै सुदन गुरू भट्टाचारी र विश्वेन्द्राया दीपक भट्टसँग मिली सित्तैमा लाखौं रूपैयाँको शेयर मालिक बनेर ।

अभ्र अहले पूर्व नेपाल प्रहरीका एसजी विश्व पोखरेल त एक विद्यालयका हेड मास्टरलाई जथानाम गाली गलौज र धम्काए अति चर्चामा छन् । अरुले तपाईं भनु कि नभनु आफैं मपाईं बनेर एउटा विद्यालयको प्र.अ.लाई आफ्नो स्वागतका लागि फूलमालासहित बाहिर गेटमा

नाआएको भन्दै कर्काएको त्यो भिडियो आवाज भन्नेलाई
हनुदामी जस्ता लाखौं सुन्नेलाई अत्यन्त लाज भयो
अर्थात् हुनलाई भन्दा डहेलेलाई लाज । वर्षौंदेखि लागिरा
र सलामीमा बाँचेका दाँस मानिसका भएकाहरूका सलामो
एकैसाक ससंद बन्दा यस्ताको खुडा नै थानामा नै छैनन्
सबैले आफूलाई सलामो नै गर्नु भन्ने मानिसका छ ।
नपाउनेले को पाछो बोकेसित खायो त्यसको यही हो ।
एउटा विद्यालयका आदरणीय गुरुलाई त त्यसरी भन्ने र
थर्काउनेहरूले अनि अब विचार रशका ती गरिब सिंघासाध
परमाणवीहीन मजदुर, किसान र सुकुन्यासीहरूलाई मान्ने र
सम्मान गर्ने, जरीहरूको गास, बास, कापसको ग्यारोटी र
त प्रश्ने आउँदैन, यी त सबै नालीमा बस्ने फोहरा किराहरू
मात्र हुन् जे गर्दा पनि हुन्छ भने मानिसकाका छुन, रिव,
बोलेनहुन । भने त चुनारी सभामा रविले योई कसैले
सुकुन्यासी बस्तीमा उठ्दा लगाउनु आउँछ भने पहिले मै
भर्तीति थापेर प्रतिकार गर्छु । तर फेरि यो भनेको महान
लडा मुद्दे आफ्नै पाटीका प्रधानमन्त्रीले उठ्दा
त्यहीँका सुकुन्यासीलाई उठिसमा लगाइराहँदा कतिब श्रैय
महान नेता रवि लामिछाने को हेरिबसिरहेका छन् ? उगाको
घन्दा उनी पनि नै हो । मान्छेलाई भ्रम पार्ने, भुटो बकास
गर्ने, जसरी हुन्छ मान्छेलाई भ्रम जालमा पार्ने आफ्नो
स्वार्थपूर्ति गर्ने जरा जातीयहरूको घन्दा नै हो । त्यसैले रविले
हिजो जे भने र अहिले जे गर्दैछन् त्यो कुनै अनौठो नै
भएन । वर्षासम्म पच्ने, काग्रेस, एमाले र माओवादीहरूले
जघनतालाई त्यसैगरी रगे अब ठगिखाने पालो घण्टी पाटी र
घण्टी पाटीका नेता रगेनान्नेहरूको हो ।

यो सुकुब्बास्यी ह्यस्य अहिलेको मात्रै नभएर २००७ सालदेखिकै हो। स्वयं नेकपाको स्थापनापछि २००६ सालमा अर्थात् १५ फेब्रुवर १९८९ प्रकाशित पहिलो घोषणापत्रमा भनिएको थियो- 'विना मुआब्जा जमिनदारता घोरान्तरा र खेव खाने सामान्ती शोणणको उन्मूलन र जोताहाहरूलाई जमिनको वितरण गर्नु, प्राणीचर खण्ड खण्ड गर्नु, कृषिजनमुललाई जीवनव्यवस्था ज्याला । त्यसमा उल्लेख पठाउनागरा किसानहरूलाई उल्लेख हई भनिएको छ-पेटडा पर्वत, खोलानाला, जग्गाजमिन सबको मालिक हामी, तर दास बन्यौ किन ? हिसा सबका सब समान ।' ठीक यो अहिले ७० वर्षको यो देशमा सामन्ती र जमिनदारता प्रथा छ । किसान, मजदुर, सुकुब्बास्यी सबै ठाउँकै छन् । त्यस्तै अहिलेको चातु सविधानमा उल्लेखित भाग तिनमा मालिक हक र कर्तव्य-अन्तर्गत धारा २६ र २७-अन्तर्गत पहिलोमा 'प्रत्येक नागरिकलाई व्यापक सम्पत्ती हक हुनेछ' अर्थात् गासको नागरिकी त्यस्तै अर्कोमा 'प्रत्येक नागरिकलाई उपयुक्त आवासको हक हुनेछ' अर्थात् कुनै पनि नागरिकलाई निजको स्वाभिमत्तमा रहेको बासस्थानबाट हटाइने वा अतिक्रमण गरिने छैन । यो बासको नागरिकी । त्यस्तै सविधानको धारा २२ मा प्रत्येक नागरिकलाई रोजगारीको हक हुनेछ । यो रोजगारीको ग्यारेन्टी तर सुविधान यो हुँदाहुँदै पनि यो सामन्ती, दलाल र नोकसहारी सुकुब्बा विदेशबाट पाली पोषित बेलायत कोकरहरूलाई र यस्ता के मतवात ? मालिकको आदेश जे छ त्यही गर्छन् ।

अहिले यारी सुकुन्वासीहल्लाई विना विकल्प घर न होउको बेवारीस बानाउने यो प्रक्रियामा घण्टी थाल्दा मात्रै होइन्छ, स्वयं काग्रेस, एमाले र माओवादीका स्थानीय निकायका पदाधिकारीहरूले पनि साथ दिइरहेका छन् । हजिो आफूहरूले त्यस्ता सुकुन्वासीहल्लाई साथ दिँदै आए पनि अहिले घण्टी थाल्दाई साथ दिएको नबै त्यसका बल्लामा उठ्ने उन्हेहल्लाई उठिबास लागुनामा साथ दिइरहेका छन् । वास्तवमा वर्गीय रूपमा यी सबैको वर्गीय आधार नै पुग्छे हो । खाली फरक पार्टी, व्यक्तित्व र प्रवृत्तिको मात्रै हो । जुन रूप र प्रवृत्ति अहिले काग्रेस, एमाले र माओवादीका स्थानीय निकायहरूले देखाउन थालेका छन् । यो सबै सुकुन्वासीहरू सदा यी सबैको खाली भोट बैँक मात्रै बनूको भूल कारण हो । त्यसैले अब जो कोही पनि यसरी खाली पनिहरूको भोट बैँक मात्रै नबनी आफू-आफ्नो हक हित र अधिकारको लागि एकजुट नबने । विद्रोह गर्ने जनताको अधिकार हो । स्वयं माथि भने जस्तै सिवधानले नै त्यो हक, हित र अधिकार सुनिश्चित गरेको छ । तैँसा पनि एक विद्रोह रुद्ध यसरी जनतालाई बास, बास, कपास र रोजगारीविहीन बनाउने यो सरकारो रवैयाका विद्रोह माथि भने जस्तै विद्रोह गर्नु सबैको बाध्यता र नैसर्गिक अधिकार नै हो । यसरी यो वर्तमान सरकार खाली सुकुन्वासीहरूका विद्रोह मात्रै होइन सबैसँग तह र ताकामा जनसमुदायहरूपति विद्रोह लाई लामा थालेको छ । किसान, मजदुर, शिक्षक, विद्यार्थी, कर्मचारीहरूका आफूहरूा जनवर्गीय संगठनहरूको खारेजीको घोषणा गरिसकेता र । यो सबै वर्तमान चुनौती विजयको अमृत, निरंकुशता र अधिपनाकृत्यको थालनीको उपज र अन्त्यमा हो ।

विनयहादुर कुंवर

यो सबै सुकुम्वासीहरु सदा यी सबैको खाली भोट बैक मात्रै बन्नुको मूल कारण हो । त्यसैले अब जो कोही पनि यसरी खाली यिनीहरुको भोट बैक मात्रै नबनी आ-आफ्नो हक हित र अधिकारको लागि एकजुट बनौ । विद्रोह गर्ने जनताको अधिकार हो । स्वयं माथि भने जस्तै संविधानले नै त्यो हक, हित र अधिकार सुनिश्चित गरेको छ । तै पनि यसका विरुद्ध यसरी जनतालाई गास, बास, कपास र रोजगारीविहीन बनाउने यो सरकारी रैवायका विरुद्ध माथि भने जस्तै विद्रोह गर्नु सबैको बाध्यता र नैसर्गिक अधिकार नै हो ।

गास, बास, कपासदे नेत्र सत्ता छोडि दे' यो नेपालीको
हरेक आन्दोलनमा उडाइने नारा हो। प्रश्न अहिले सुकुम्बासी
रहितकास र दमनको छ। यसमा पनि वर्तमान बालेन
राजकारको राजीनामा माग भइरहेको छ। प्रधानमन्त्री
बालेन सहका बनेको एक महिनापि देशका विभिन्न
शहरहरूमा बसोबास गर्ने सुकुम्बासीहरूमाथि डोजर लगाइ
रहितकास गर्ने काम भइरहेको छ। बालेनको यो लाज
आतंकले देशवासी छरिएर रहेका लाखौं सुकुम्बासी र
अन्त्यव्यस्त बसोबासीहरूलाई न रातको निद्रा छ न दिनमा
थोक न छ। कहिले के हुने हो? साराका सारा भयवित्त
आतंकित छन्। हिजो काय्से-एमाले र माओवादीले
सम्मै लालपुर्जा नईदैं वर्षौं वससमा भुलाई खाली थोटा
कम मात्रै बानेन आएका यी लाखौं जनताहरू एक
काय्से, एमाले र माओवादीलाई छोडी घण्टी पार्टीमा
जोडिन पुगे। रवि, बालेन हाई हाई काय्से, एमाले,
माओवादी सल्लाई बाइबाई गरउदैं घण्टी पार्टीलाई
अन्त्यव्यस्त बहुमतमा साथ गरे निर्वाचनमा विजयी
बानउन पुगे। तर घण्टी पार्टी र बालेन शाह नेतृत्वको

सन्दर्भ विश्व मजदुर दिवसः

हराउँदै गएको श्रम सम्मान र शिक्षा

डा.तारानाथ भट्टराई

हाम्रो श्रमको के मूल्य छ र यहाँ ? यो देशमा पसिनाको सम्माननै छैन । हाम्रो श्रमको अलिकतिपनि सम्मान हुने भए, कसलाई रहर छ र अरुको देशमा पसिना सम्मान ? कृषि पेशा गरी घरमा गाई भैरी पालेको भन्दा कुकुर पालेको इज्जत हुने, आफ्नो काम आफैले गर्नेको भन्दा अर्कोको छोरा/छोरीलाई काम कन्याउने को बढी इज्जत हुने, इत्यादि जस्ता हाम्रो समाजमा व्याप्त यी यथार्थ प्रवृत्तिहरु समाज विकासका प्रमुख बाधकहरु मध्ये रहेको मानिन्छ ।

‘श्रम विना कुनै पनि कुराको विकास सम्भव हुँदैन’। दार्शनिक साफ्फलेसको यो पंक्तिले श्रमको महत्त्व प्रष्ट पारेको छ। हरेक सीप विकासको सुरुवात श्रमसँगैगै हुन्छ भन्ने आशय विश्वविख्यात दार्शनिक जोन डिवेको रहेको छ। त्यसैरी श्रमाले विना समाज अगाडि बढ्न नसक्ने तथा श्रमले नै समाज संरचनाको विकासको निमित्त शान्तिपूर्ण क्रान्ति अगाडि बढाउने दाबी महत्तामा गान्धीले गरेका छन्।

कालाँ माक्सले श्रमजालाँ समाजमा आणूल परिवर्तन गरी पूनःसंरचनाको मागमाँ आगाडि बढाउने कारक तत्वको रुपमा ठोका गरेका छन् । अन्नाहम लिङ्गमले कुनै पनि व्यक्त तथा समाजजालाँ आत्मचरित्र तथा स्वतन्त्र ब्रह्मणे एवमाँ श्रमाँ आधाराको रुपमा श्रम नै भएको कुरा दाबी गरेका छन् । दार्शनिक कन्फ्यूसियसले श्रम अर्थाँ मेहनत मानिसको अपरिहार्य सद्गुण हुनुनैमा जोड दिएका छन् । यसरी उल्लेखित आँ अभिव्यक्तिहरुका आधारमा पन सङ्कन-कृत श्रम अर्थाँ मेहनत नै देशेक विकास तथा परिवर्तनको आधार हो । व्यक्त, परिश्रम, श्रमाँ समुदाय, राष्ट्र तथा समग्र विश्वको परिवर्तन सुधार तथा विकासको निमित्त बढ्नुको आवश्यकता पर्दछ । पन विना कुनै पन सकातलसक प्रकृया अगाडी बढ्न सक्दैन । अतः पुन व्यक्त, परिश्रम तथा समाजमा श्रम वा मेहनत नै परिप्राटी हुन्छ, त्यहाँ विकास तथा परिवर्तन हुन्छ, अन्नाह्य त्यो यथास्थिति मै रहन्छ । यसरी श्रमको मात्रा ले नै विकासको गति निधारण गर्दछ । कुनै पन देशाँ छोटो वा ढिलो विकासित हुनुमा त्यस देशका मानिसहरुले गर्ने श्रम श्रम प्रतिको द्विष्टको परिणत हुनु भूमिका खेलेको देखिन्छ ।

अथ प्रतीको दृष्टिकोण समामाया व्याप्त संस्कृतिबाट प्रभावित हुन्छ र प्रत्येक श्रमको मूल्याङ्कनलाई तथ्याङ्क प्रभाव पारेको हुन्छ । समामाया व्याप्त संस्कृति पेशा, व्यावसाय अथवा कार्यक्षेत्र श्रमसँग जोडिएका हुन्छन् र उक्त पेशा तथा कार्यहरूलाई हेर्ने दृष्टिकोण समान अनुसार जोडिएका पर्दछ जसको मुख्यतया कारण समामाया विद्यमान संस्कृति (जुन धर्मसँग पनि जोडिएको हुन्छ) हो । अतः आशय काल मार्क्स को रहेको छ । कुनै पनि पेशा अथवा कामलाई कामलाई सानो वा ठूलो, राम्रो वा नराम्रो उच्चस्तरीको वा निम्नस्तरीको भनि निर्धारण गर्नमा विद्यमान समामाया व्याप्त संस्कृतीको ठूलो भूमिका हुन्छ । अतः कुनै पनि समामाया श्रमको जति मूलतः गतिरिच भन्ने कुरा त्यस समामाया व्याप्त संस्कृतिबाट निर्धारण गर्दछ । मूलतः हिन्दु धर्मद्वारा निर्देशित हाम्रो संस्कृतिमा परम्परादेखि नै उच्च तथा निम्न जात वा वर्णका आधारमा पेशा तथा कार्य

विवाहन र सोही अनुरूपको दृष्टिकोण निर्धारण भई अग्रसम्म पनि त्यसको प्रभाव रहि रहेको पाइन्छ भने धारणा शिक्षाविद् विद्यानाथ कोइरालाको रहेको छ । उदाहरणको लागि मुक्तिको कडा तथा अर्थात् कुर्सिमा बस्ने गर्ने पेशा तथा कार्यहरूलाई उच्च सम्मान दिइनेतर खेतवारी, भवन निर्माण कलकारखाना इत्यादि जस्ता पेशा तथा कामहरूलाई निम्न दृष्टिकोणले हेर्ने यथार्थ हाम्रो समाजमा विद्यमान छ । सामान्यतया यदि कुसैले उत्तमो खालको काम गर्नुहुन्छ भने त्यसलाई राम्रो पेशा मानिन्छ तर अन्धगोरो अर्थार्थ शारीरिक श्रम बढी प्रयोग हुने कार्य गर्दछ भने त्यसलाई नराम्रो मानिने साँझो दृष्टिकोण अफ्नो पनि हाम्रो समाजमा व्याप्त छ । कुनै पनि व्यक्तिसँग पहिलो पटक थपेर मान्दा उसले के काम गर्दछ भने प्रश्न हाम्रो समाजमा मुख्य चासोको विषय हुन्छ । अनि उसले गर्ने काम तथा पेशाको आधारमा उ प्रतिको दृष्टिकोण तथा सम्मानको दर निर्धारण गरिन्छ । तर उसले उक्त काम कसरी गर्छ ? कति मिहेनत तथा इमान्दारीतया साथ गर्छ भने कुनै कुराको त्यति चासो राखिन्न । मान्छे कुनै सार्वजनिक स्थलमा बाटो छर्ने कार्य भइरहेको छ, मर्मराम पसिना चुनिराउँ बाटो छुनेहरूलाई भन्दा त्यहाँका कथित नाइकेहरू जो अनावश्यक गफ गरेर बसिरहेका हुन्छन्, तिनीहरूलाई नै टूला मान्छेको दर्जा दिइन्छ, सम्मान गतिराउँ जस्तै यहाँ पारिपाटीको मूल्य नाग्य हुन्छ । फलस्वरूप सबैलाई तपाईं बन्ने होडबाजी, कुर्सिमा बस्ने तछाडमछाड को परिपार्टीको विकास हुनाजन्ध । मेहेनत गर्ने परिपार्टी निश्चयात्त भई ठगी तथा भ्रष्टचारी मौलाउँदै जान्छ । समाजमा पनि काममा काम आउँछ, त्यसको गति कमजोर हुँदैजान्छ । हाम्रो समाज नही कुसंस्कृतिले ग्रस्त छ, विकासको गतिमा पछाडि छ । तर विकासित समाजको संस्कृतिले यस्तो भन्दैन । परिचमेली विद्वान इडविनले दाबीका साथ भन्यो, तपाईंले त्यो काम कसरी गर्नुहुन्छ ? मा हुन्छ । यसबाट कार्यसँग हुन्छको श्रमको, मुल्याङ्कन कुनै पनि व्यक्तिको कार्यशैली, इमान्दारीता, कार्यदक्षता तथा

प्रभावकारिताका आधारमा गरिनु पर्दछ । यसरी हेर्दा श्रमको सम्मान भनेको त मेहेनेतको सम्मान हो । पसिनाको सम्मान हो । इमान्दारिताको सम्मान हो । कार्यदक्षता, प्रभावकारिता अथवा सीपको सम्मान हो ।

कुनै पनि काम सानो हुँदैन, जुनसुकै काम जसले मानव र मानवताको हित गर्छ, त्यसको समान महत्त्व हुन्छ र त्यसलाई सधैं सम्मान गरिनु पर्दछ भनि मार्टिन लुथर किंग जूनियरले ठोक्नुवा गरेका छन्। विकासित देशहरूमा थापाई के काम गर्नुपर्छ ? भनेर प्रश्न सोधिनै नभै तपाईं कुनै ठाउँमा काम गर्नुहुन्छ - के काम गर्छन् तपाईं ? भनेर सोधिन्छ। यसले हाम्रो र उनीहरूको पेशा प्रतिको दृष्टिकोणमा स्पष्ट भिन्नता देखाउँछ। यसैनाले के पेशा /के नोकरी छ ? यो हाम्रो चानो हो, अनि संस्कृति हो। फलानो हामी प्रशिक्षित छौं। त्यसले यो हाम्रो शिक्षा पनि हो। फलानोले कीर्त सम्मानदाता र प्रभावकारिताका साथ काम गर्छ ? यो प्रश्न हाम्रो संस्कृतिमा गौण देखिन्छ।

तुलनात्मक रूपमा हेर्दा विकसित देशहरु र हाम्रो समाजमा श्रम प्रतिको निर्माणमा ठूलो भिन्नता देखिन्छ । उदाहरणको लागि अमेरिकामा इन्धन, निर्माण, विद्युत् तथा धरा जडान मर्मत, घर पेन्टीङ्ग, हल सरसफा इत्यादि जस्तो शारीरिक श्रममा कार्यहरुलाई अरु सामान्य कार्य (जस्तै पसलमा सामान बेच्ने, निरीक्षण गर्ने) भन्दा दशगुणसम्म बढी प्रशस्थिक दिइन्छ । यसको अर्थ जति बढी श्रम, त्यति नै सम्मान हुने बुझिन्छ । तर अमेरिकामा यस्ता कामहरु प्राप्त गर्न सामान्य व्यक्तिहरुमा तछाडतछाडको परिस्थिति सृजित भएको पाइन्छ । यस्ता कामदारहरुको आम्दानी बढी हुने भएकोले जीवनस्तर तथा जीवन शैली आकर्षक हुन्छ । तर हाम्रो समाजमा यसको ठीक उल्टो परिस्थिति व्याप्त छ । सक्ती नगरी पसीना बगाई उच्च शारीरिक जोखिम मोलेरै काम गरिरहेको प्रशस्थिक नगन्य हुन्छ, साथै उनीहरुलाई सामान्यतया समाजले हेर्ने दृष्टिकोण पनि निम्न हुन्छ, जीवनस्तर पनि कठिन हुन्छ ।

» बाँकी ३ पेजमा

